

sempel ikke indeholder en potentiel restant, rejser sagen problemstillingen om en ensartet forvaltningsakt i forbindelse med disse sager. Det er klart, at det især er ordet »væsentligt« i kildeskattelovens § 53, stk. 2, 1. pkt., der er den »elastik« i bestemmelsen, som giver anledning til den uensartede myndighedsbehandling. Hvis regelen derfor skal opretholdes, bør der nok ske en konkretisering heraf, noget lignende fortolkning af væsentlighedskriterierne i bestemmelserne i kildeskattelovens § 55, således som disse fremgår af Statsskattedirektoratets cirkulære nr. 37 af 11/10 1984 om tilbagebetaling efter kildeskattelovens § 55.

Man har – forhåbentlig – ved nærværende skrivelse henledt foreningens opmærksomhed på et problem, som har voldt en af medlems-

kommissionernes betragtelige (samvittigheds-) kvaler, og man hører gerne om FDL vil tage initiativ til en bearbejdelse af bestemmelsen med henblik på at opnå enten en afvikling af regelen (= forenkling) eller at konstituere ensartethed i dens anvendelse (= retssikkerhed).

På regionalmødet appellerede et af de tilstedeværende medlemmer af Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg – Jens Thoft – til, at man fremsendte generelle problemstillinger til udvalget. Vore erfaringer fra tidligere om resultat i den forbindelse er ikke synderlig opløftende, men for at »give det en chance« har man tilstillet en kopi af nærværende skrivelse til folketingsmedlem Jens Thoft, om ikke andet så for at gøre vore betænkeligheder til skamme.

Med venlig hilsen

BENT MADSEN

Souschef